

עם חברתו נעמה
עד הציני

● על בילויים:

הבילוי שאני הכי אוהב זה קולנוע. מוסיקה אני מעדיף בתקליטים. השיעול בקונצרט והבעת הריעה בהפסקה מקלקלים לי מאוד את הקונצרטים. ניסיתי לנגן, אבל לדפוק על חומר ועל מנענעים זה כנראה לא הולך ביחד.

● על מנחם בגין:

אחד שיושב במרתף בפולניה ומחכה לעלות לארץ. הוא האדם הכי מנותק שראיתי, הוא לא יודע את צבע השמיים. הוא 24 קרט גלות.

● על יוסף בורג:

אחיו התאום של אבי — הם נולדו באותה העיר, אף פעם לא היו חולים. האחד עשה מרת פוליטיקה, והשני עשה זאת מאמנות הקולנוע. שניהם נמצאים באגרטיפ, לכן לא חושבים על המוות.

● על "ביח גידי":

שם, על שפתיהם ליד מנשיה, עומד סמל-הליכוד: חורבה ערבית מלאה סילופים היסטוריים, מכוסה בכוננונייה מזכוכית.

● על גרמניה:

את גרמניה אני יכול לסבול במנות

עם אשתו ובתו
לחתגרש בהתכתבות?

לקראת יום-הולדתו החמישים שופך יגאל תומרקין את ליבו באוזני "העולם הזה" — על עצמו, על מישפחתו ומכריו ועל מנהיגי המדינה

האכת כלב היא היחידה שאינה תלויה בכבר. הצפיות מכלב תמיד מתמלאות. הציפיות מאדם — לא. טיפולתי פעם בכלב במשך שמונה חודשים. הוא הגיע אלי במצב קשה מאוד. בעליו התייחס אליו גרוע. פיתאום חזר כעל הכלב ודרש אותו בחזרה החלטנו להעמיד את הכלב (המשך בעמוד 72)

מיותרות. מי צריך את הבילויים, או את אברו-חצירא?

● על כלבים:

לפחות מכלבים אני יודע למה לצפות. האנשים נותנים פרסים אחד לשני, אם תהיה כך — תקבל כך.

קטנות יותר מאשר את ישראל. בישראל אני יכול יותר לקלל.

● על גירושין:

כשאתה לא מתגרש, אתה גם לא מתחתן מחדש. זו הגורת-הצניעות הכי טובה שלי. להתחתן מחדש זה כאילו יש לך מכונית עם גיר רגיל, ואתה רוצה להחליף בגיר אוטומטי. מה שעברתי עד שהגעתי לחופה: עכשיו, מי מסוגל לעשות את הדרך חזרה? אם אפשר היה להתגרש בהתכתבות, אולי הייתי עושה את זה. זה כמו הסיפור של הכומר שהולך עם הגרון למוות, והאיש רוטן: "איזה שמיים אפורים, למה אף אחד לא אומר לי שלום?". "בני", אומר לי הכומר "אתה רק הולך לשם, ואילו אני צריך עוד לעשות את כל הדרך בחזרה!"

● על גאולה כהן:

זקוקה למקלחת וסבון.

● על השכלה:

עפתי מבית-ספר אחד לשני. בקושי יש לי השכלה של בית-ספר עממי. יש לי השכלה "יסודית" — הייתי יושב על חוף-הים בבתים וקורא ספרים. אני בסדר בגרמנית, אנגלית ובצרפתית, ומסתרר ברוסית, הולנדית, באיטלקית ובספרדית. משום-מה, בערבית יש לי נסיגה. בצעירותי ידעתי יותר.

● על חרות:

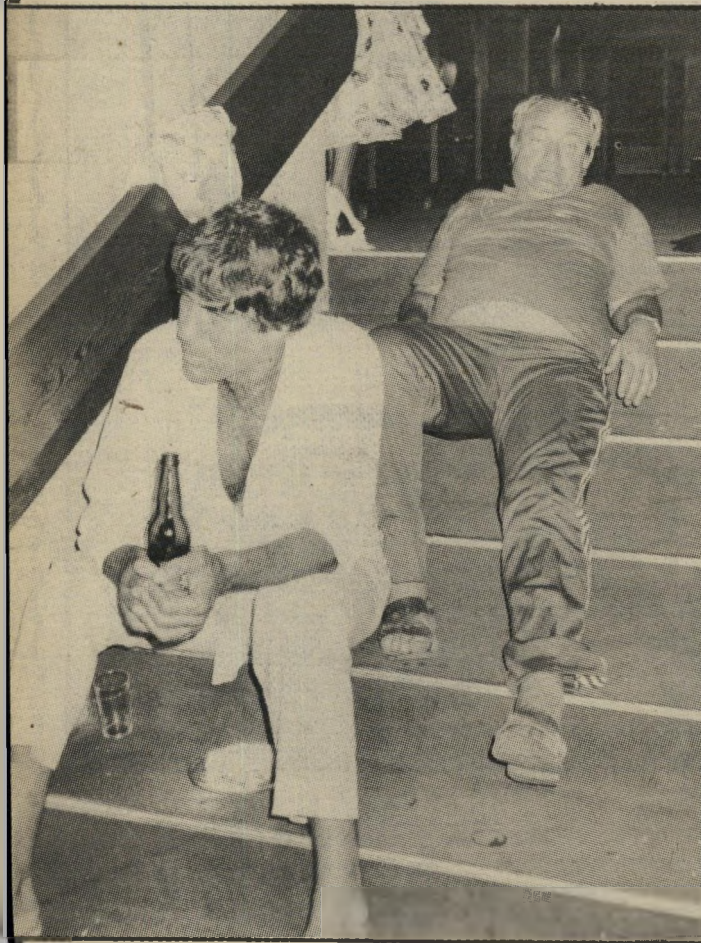
החרות שלי לא מוגבלת. אני מרשה לעצמי להגיד לכל אחד בדיוק מה שאני חושב. כשביל זה גם משלמים.

● על יהודים:

לי לא היה איכפת להוולד איטלקי או צרפתי. אין לי הרגשה של ייחוד שנולדתי יהודי. אני, חושב שהעולם יכול להתקיים בלי יהודים. לדעתי, הרתות והעדות הם

האינטימיות הכי גדולה זה הטלפון. גם את ההורים הם אוהבים דרך הטלפון. בעיני אמריקה זה הדיקטטורה היחידה של המאה ה-20. זה תמיד השילטון של הביג-ביזנס. כשאני אומר שאני סוציאליסט, הם מתרחקים ממני. זה ארץ שהחלש נרמס בה לגמרי. מעולם לא ראיתי כל-כך הרבה אנשים שמתרחקים מאדם שנופל כרחוב.

איך עליך לפתח עור של פיל. מיסגרת השאיפות: דולר ואלוהים. על כל שטר כסף אמריקאי כתוב — IN GOD WE TRUST כאלוהים אנו בוטחים. לאמריקאי אין חברים. כי תמיד הוא עובר ממכונית למכונית. ממיטה למיטה ולבית יותר גדול. וההיסטוריה שלהם זה דיסנילנד או אינדיאנים.

עם שמוליק קראוס
פרטנר לשתיה

עם דוגמנית-פיסול (הלית קתמור)
לא אוהב קטינות!